

Wahyuné Gusti Yesus Kristus - Nomer Pitulas

Nguripaké Balung-Balung Kang Garing: Panggilan marang Kasucèn lan Iman ing Mangsa Nantènan

Jeff Pippenger

2023-11-17

Balung-balung garing kang kaprepegan mati ana ing dalan, sing ngrungokake “swara” saka wong kang sesambat ana ing ara-ara samun, nindakaké mangkono awit Sang Panglipur wis rawuh, minangka kawujudan saka prasetyané Gusti Yesus kanggo ngutus Panjenengané. Ing kuciwa kapisané para Millerit, para Millerit banjur mangertèni yèn wong-wong mau lagi ana ing mangsa tundhané pasemon para prawan.

“Wong-wong kang kuciwa mau weruh saka ing Kitab Suci yèn wong-wong mau ana ing wektu tundha, lan yèn wong-wong mau kudu ngentèni kanthi sabar kaleksanané wahyu mau. Bukti kang padha sing nuntun wong-wong mau supaya ngarep-arep Gustiné ing taun 1843, uga nuntun wong-wong mau supaya ngarep-arep Panjenengané ing taun 1844.” *Spiritual Gifts*, volume 1, 153.

Wong-wong sing wis dipralambangaké déning kaum Millerit mbalèni pengalaman kuciwa kang kapisan, lan nalika padha nindakaké mangkono, padha kudu mangertèni yèn wong-wong kuwi uga ana ing mangsa tundha sajroning pasemon para prawan. Mung pangaribawané Sang Panglipur kang ndadèkaké wong-wong kuwi bisa ndeleng kayektèn iki. Pangerten iku, kang kawujud déning Sang Panglipur, dipralambangaké déning ramalan kang kapisan sing diprentahaké marang Yéhezkièl supaya diumumaké marang lebak kang kebak balung-balung garing lan mati.

Panjenengané banjur ngandika marang aku manèh, “Medharaa marang balung-balung iki, lan kandhaa marang iku: Hé, balung-balung garing, rungokna pangandikané Pangéran. Mangkéné pangandikané Pangéran Allah marang balung-balung iki: Lah, Ingsun bakal ndadèkaké ambegan lumebu ing kowé, lan kowé bakal urip. Lan Ingsun bakal masang urat-urat ing kowé, lan ndadèkaké daging tuwuh ing kowé, lan nutupi kowé nganggo kulit, sarta nglebokaké ambegan ing kowé, lan kowé bakal urip; lan kowé bakal ngerti yèn Ingsun iki Pangéran.” Mulané aku medhar kaya kang dipréntahaké marang aku; lan nalika aku lagi medhar, ana swara, lan lah ana goncangan, lan balung-balung mau padha kumpul, balung marang balungé dhéwé. Lan nalika aku ndeleng, lah urat-urat lan daging mau banjur tuwuh ana ing ndhuwuré, lan kulité nutupi iku ing sisih njaba; nanging durung ana ambegan ing jeroné. *Ezekiel 37:4–8*.

“Swara” iku nggambarake Roh Suci. Ing titik iku para prawan kudu mangertèni manawa dheweke ana ing wektu tundha. Pituduh-pituduh Kitab Suci bab apa kang kudu ditindakake dening wong-wong kang kuciwa nalika padha mangertèni manawa dheweke ana ing wektu tundha iku akèh banget. Yeremia mulang manawa dheweke aja pisan-pisan bali menyang “pasamuwan para pangecé,” kang ana ing pawarta marang Filadelfia diarani pasamuwaning

Iblis. Dheweke uga kudu misahake kang aji saka kang nistha. Kang aji kang dibandhingake karo kang nistha nduwèni teges ganda.

Aku sinau dhewe bab pamedhakan profetik iki pirang-pirang taun kapungkur, nalika aku ngginakaké sawijining penerapan tumrap impèné William Miller. Aku kanthi bener netepaké manawa permata-permata iku minangka bebener-bebener saka pangandikané Gusti Allah, lan permata-permata palsu iku minangka doktrin-doktrin sing wis dirusak. Sawisé iku, dituduhaké marang aku yèn James White uga wis ngginakaké sawijining penerapan tumrap impèné William Miller, lan ing penerapané, dhèwèké ngenali permata-permata iku minangka umat Gusti Allah sing setya, lan permata-permata palsu iku minangka wong-wong kang ngakoni bebener nanging palsu. Nalika aku nyelidiki apa sing wis diwulangaké James White bab impèn iku, aku ngerti yèn aku lan dhèwèké padha-padha bener. Permata-permata bisa nglambangaké wong-wong sing setya marang Gusti Allah, lan permata-permata tiron, wong-wong sing ora setya; nanging permata-permata uga bisa nglambangaké bebener-bebener saka pangandikané Gusti Allah, lan permata-permata tiron bisa dadi doktrin-doktrin palsu. James White nerapaké impèné Miller marang sajarah sing nalika kuwi lagi diuripi déning James White, nanging aku nyedhaki impèn iku minangka sajarahé dina-dina wekasan. Bareng loro penerapan iku nuduhaké yèn manungsa dadi kaya apa sing dipracayani, lan manawa padha milih nyekeli doktrin-doktrin sing kliru, padha bakal kasapu metu liwat jendhéla déning wong sing nyapu rereged, bebarengan karo doktrin-doktrin sing wis dadi sesambungané. Kita iku apa sing kita pangan.

Nalika wong-wong kang kuciwa nemu yèn padha ana ing mangsa tundha, miturut Yeremia padha kudu misahaké barang kang aji saka kang asor.

“Kadospundi para manungsa ingkang perang nglawan pamaréntahanipun Gusti Allah saged ngasta kawicaksanan ingkang sok dipunpragakaken déning piyambakipun? Iblis piyambak sampun kasinau wonten ing palataran swarga, lan piyambakipun gadhah kawruh bab kabecikan ugi bab piawon. Piyambakipun nyampur ingkang aji kaliyan ingkang asor, lan punika ingkang maringi daya dhateng piyambakipun kanggé ngapusi. Nanging awit Iblis sampun ngagem busana pepadhang swarga, punapa kita badhé nampi piyambakipun kados malaékat pepadhang? Sang Penggodha gadhah para agèn, ingkang sinau miturut cara-caranipun, kaébakan déning rohé, lan kacocogaken kanggé pakaryanipun. Punapa kita badhé sesarengan makarya kaliyan para agèn punika? Punapa kita badhé nampi pakaryanipun para agènipun minangka prekawis ingkang wigati kanggé pikantuk pendhidhikan?” Ministry of Healing, 440.

Inkang aji lan ingkang nistha makili bebener lan kasalahan. Ugi makili kalih golongan manungsa.

“Nanging, dhasaré Allah tetep jejeg lan mesthi, kagungan méterai iki, Pangéran mirsa sapa waé kang dadi kagungané. Lan, saben wong kang nyebut asmané Kristus, sumingkirna saka piala. Nanging ana ing sawijining omah gedhé, ana piranti-piranti ora mung saka emas lan pérak, nanging uga saka kayu lan lemah; lan sapérangan kanggo pakurmatan, lan sapérangan kanggo kawirangan.” “Omah gedhé” iku nglambangaké

Pasamuwan. Ana ing Pasamuwan bakal kapanggih wong-wong asor bebarengan karo wong-wong kang aji. Jala kang kacemplungaké ing segara nglumpukaké iwak sing becik lan sing ala. Review and Herald, February 5, 1901.

Yeremia diparingi pepakon bilih manawa piyambakipun badhé wangsul, piyambakipun kedah misah saking para prawan gemblung, lan ugi kedah misah saking piwulang-piwulang klèruing para prawan gemblung. Satus patang puluh papat ewu punika inggih para tiyang ingkang rawuh dhateng kasatunggalan ingkang sampurna. Yeremia makili pakaryan ingkang kedah kasampurnakaken déning para tiyang ingkang katimbangan supados dipunsegel déning pesen kaping kalih saking patang angin ing Yehezkiel, menawi para punika badhé dados “cangkem”-ipun Gusti Allah, nalika wahyu punika ngandika. Wahyu punika sampun ngandika wonten ing sajarah Millerite nalika pangadilan rawuh, lan wahyu punika ngandika wonten ing sajarahipun satus patang puluh papat ewu nalika kéwan bumi ngandika, lan pangadilan bilai kaping tiga rawuh. Salajengipun para tiyang ingkang sampun ngrampungaken pakaryan ingkang dipuntetepaken déning Yeremia punika dipunangkat dados para juru-jaganing Gusti Allah.

Nalika Gusti ngutus Sang Panglipur kanggo nggugah wong-wong sing kuciwa saka patié, Panjenengané netepaké sawijining pagawéan panyucèn kang kudu ditindakake déning wong-wong mau manawa padha arep dadi juru wicara-Né ing mangsa krisis angger-angger Minggu. Yesaya sarujuk karo pituturé Yeremia.

Saèstu endahing sikilé wong kang nggawa kabar kabungahan ana ing sadhuwuring pagunungan, kang martakaké katentreman; kang nggawa kabar kabungahan bab kabecikan, kang martakaké karahayon; kang ngandika marang Sion, Allahmu jumeneng dadi Raja! Para pengawalmu bakal ngungataké swara; bebarengan bakal padha memuji kalawan kidung: awit padha bakal weruh adu-rai, nalika Pangéran mbalèkaké Sion. Padha njeblugna kabungahan, padha ngidung bebarengan, hé panggonan-panggonan reruntuhané Yérusalèm: awit Pangéran wus nglipur umaté, Panjenengané wus nebus Yérusalèm. Yesaya 52:7-9.

Wong-wong kang “nggawa kabar kabungahan” lan kang “martakake tentrem-rahayu lan karahayon” padha ngungelake “swarané bebarengan,” awit padha “bakal sesawangane padha.”

“Sawetara wong liyané katuduhaké marang aku minangka wong-wong sing nggabungaké pangaribawané karo wong-wong sing wis daksebut, lan bebarengan padha nindakaké samubarang sing bisa ditindakaké kanggo ngirid adoh saka badan lan nuwuhaké kabingungan; lan pangaribawané mau ndadèkaké kayektèné Allah dadi kecemaran ing paningal umum. Gusti Yésus lan para malaékat suci lagi ngangkat munggah lan nyawijèkaké umat Allah menyang satunggal pracaya, supaya kabèh padha nduwèni satunggal pikiran lan satunggal paukuman. Lan nalika padha lagi digawa mlebu ing kasawijèning pracaya, supaya padha sesawang pasuryan marang pasuryan tumrap kayektèn-kayektèn kang khidmat lan wigati kanggo mangsa iki, Iblis lagi makarya kanggo nentang kamajuané. Gusti Yésus makarya lumantar piranti-piranti kagungané

kanggo nglumpukaké lan nyawijèkaké. Iblis makarya lumantar piranti-pirantiné kanggo mbuyaraké lan misah-misahaké. ‘Amarga lah, Ingsun bakal ndhawuhi, lan Ingsun bakal ngoyak-oyak brayat Israèl ana ing antarané sakehing bangsa, kaya gandum diayak ana ing tampah, nanging wiji kang paling cilik dhéwé ora bakal tiba ing bumi.’”

“Gusti Allah sapunika saweg nyobi lan mbuktekaken umat Paduka. Watak saweg kabentuk. Para malaékat saweg nimbang ajining budi pekerti, sarta nyimpen cathetan ingkang satuhu tumrap sakehing tindak-tandukipun para putraning manungsa. Ing antawisipun umat ingkang ngakeni dados kagunganipun Gusti Allah, wonten manah-manah ingkang rusak; nanging sedaya punika badhé dipun uji lan dipun buktekaken. Gusti Allah ingkang maos manahipun saben tiyang, badhé ndadosaken pepadhang prakawis-prakawis peteng ingkang kasimpen, ing pundi prakawis-prakawis punika asring boten dipun curigai, supados pêpalang-pêpalang ingkang sampun ngalang-alangi majengipun kayekten saged dipun singkiraken, lan Gusti Allah gadhah umat ingkang resik lan suci kanggé martosaken pranatan-pranatan lan paukuman-paukumanipun.

“Pangéraning kaslametan kita nuntun umat-Nya maju sethithik mbaka sethithik, nyucèkaké lan nyawisaké wong-wong mau kanggo kapindhahaké, sarta nilar ana ing buri wong-wong kang cenderung misah saka badan, kang ora gelem dituntun, lan kang marem marang kabenerané dhéwé. ‘Mulané manawa pepadhang kang ana ing kowé iku pepeteng, gedhé temenan pepeteng iku!’ Ora ana panipuning kang luwih gedhé kang bisa ngapusi atiné manungsa kajaba panipu kang nuntun wong supaya nyenengaké roh percaya marang dhiri dhéwé, pracaya manawa dhèwèké bener lan ana ing pepadhang, nalika lagi ngedohi umat Allah, lan pepadhang kang diugemi kuwi satemené pepeteng.”
Testimonies, jilid 1, 332, 333.

Frasa “nggawa kabar becik” dipunwastani kaping kalih wonten ing pethikan Yesaya punika kanggé nandhani sajarahipun Midnigh Cry, mekaten ugi ayat-ayat ingkang ndhisiki kateranganipun Yesaya bab manunggalipun ingkang kalampahan nalika ingkang aji kapisah saking ingkang asor.

Tangia, tangia; nganggoa kakuwatanmu, hé Sion; nganggoa sandhanganmu kang éndah, hé Yérusalèm, kutha suci: awit wiwit sapréne wong kang ora tetak lan wong kang najis ora bakal lumebu manèh ing antaramu. Kibasana lebu saka awakmu; ngadeka, banjur lungguha, hé Yérusalèm: uwalana awakmu saka talining gulumu, hé putri Sion kang katangkep. Yesaya 52:1, 2.

Yeremia nggambarake wong-wong ing kasangsaran kapisan, sing nyumurupi manawa dheweke ana ing wektu tundha. Yesaya mrentah wong-wong mau supaya “wungu, wungu.” Wong-wong mau banjur tangi lan pungkasane tekan ing sawijining titik nalika ora bakal ana maneh wong kang ora tetak lan najis ana ing pasamuwané Allah, amarga dheweke wus ngrampungake pakaryan misahake kang aji lan kang nistha. “Gusti bakal ngersakake pasamuwané disucekake, sadurunge paukuman-paukumané tumiba kanthi luwih cetha marang donya.”

“Kita lagi kanthi cepet nyedhaki pungkasaning sajarah bumi iki. Pungkasan iku wis cedhak banget, luwih cedhak tinimbang sing disangka déning akèh wong, lan aku krasa kabebanan kanggo ndhesek marang umaté kita bab kabutuhan nggolèki Pangéran kanthi temen-temen. Akèh wong lagi padha turu, lan apa kang bisa diucapaké supaya bisa nggugah wong-wong mau saka turu kadagingané? Pangéran kersa supaya pasamuane disucekaké, sadurungé paukuman-paukumané tumiba kanthi luwih nyata marang donya.”

“Sapa kang bisa tahan ing dina rawuhe? lan sapa kang bakal tetep jejeg nalika Panjenengane miyos? awit Panjenengane iku kaya geni pangresiki, lan kaya sabuné tukang ngumbah lawon; lan Panjenengane bakal lenggah kaya wong kang ngresiki lan nyucekake slaka; lan Panjenengane bakal nyucekake para putrané Lewi, lan ngresiki wong-wong mau kaya mas lan slaka, supaya padha ngaturake pisungsung marang Sang Yehuwah kanthi kabeneran.”

“Kristus bakal nyingkiraké saben jubah kamunafikan. Ora ana campuran antarane kang sejati lan kang palsu sing bisa ngapusi Panjenengané. ‘Panjenengané iku kados geni pangresiki,’ misahaké kang aji saka kang asor, rereged saka emas.

“Kados dene para wong Lewi, umat pilihané Allah dipisahaké déning Panjenengané kanggo pagawéané Panjenengané kang mirunggan. Saben tiyang Kristen sejati ngemban kalenggahan kaimaman. Panjenenganipun kinurmatan kanthi tanggel jawab suci kanggo makili marang jagad watakipun Sang Rama ing Swarga. Panjenenganipun kedah ngèstokaké kanthi temen pangandikan punika, ‘Mulané kowe padha sampurna, kaya Ramamu sing ana ing swarga iku sampurna.’”

“Nanging tumrap kowe kang padha wedi marang asma-Ku, Sang Srengéngé Kabeneran bakal mlethek kanthi kawarasan ana ing swiwine; lan kowe bakal metu, sarta tuwuh kaya pedhet kang digembalakaké ana ing kandhang. Lan kowe bakal ngidak-idak wong duraka; awit wong-wong mau bakal dadi awu ana ing sangisoring tlapak sikilmu ing dina nalika Ingsun nindakaké prakara iki, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi.

“Padha élinga marang angger-anggeré Musa, abdi-Ku, kang Dakprentahaké marang dhèwèké ana ing Horeb kanggo sakèhé Israèl, kalawan pranatan-pranatan lan paukuman-paukuman. Lah, Aku bakal ngutus Nabi Élia marang kowé sadurungé rawuhé dina Pangéran kang agung lan nggegirisi: lan dhèwèké bakal mbalèkaké atiné para bapa marang anak-anaké, lan atiné anak-anak marang para bapakné, supaya Aku aja teka lan nggebag bumi kalawan ipat-ipat.” Review and Herald, November 8, 1906.

Wong-wong sing ngugemi piwulang-piwulang palsu bakal dipisahake ing sajarah kang diwiwiti kanthi “swara” kang sesambat ana ing ara-ara samun. Wong-wong sing nampik ngidini daya nitahake saka Gusti Allah ngasilake pengalaman kasucèkaké pribadi, bakal kapisah saka “emas” ing sajarah kang diwiwiti kanthi “swara” kang sesambat ana ing ara-ara samun. Wong-wong mau bakal tetep dadi wong Laodikia, pas ing titik nalika Laodikia ngluwahi mlebu menyang Filadelfia.

Pakaryan misahaké kang aji saka kang nistha iku meh kabèh-kabèhé minangka pakaryané utusan prejanjian kang dumadakan rawuh kanggo nyucekaké para putrané Lèwi, nanging kita kudu mèlu melu ing jeroné.

Mulané, para kekasihku, kaya dene kowé tansah padha manut, ora mung nalika aku ana ing ngarepmu waé, nanging saiki luwih-luwih manèh sajroning ora anané aku, tumindakna kaslametanmu dhéwé kalawan wedi lan gumeter. Awit Gusti Allah iku kang makarya ana ing kowé, supaya kowé padha gelem lan tumindak miturut kersané kang becik. Tindakna samubarang kabèh tanpa sesambat lan pasulayan; supaya kowé padha tanpa cacad lan resik, dadi para putrané Allah, tanpa cela, ana ing tengahing bangsa kang bengkong lan rusak, ana ing antarané wong-wong mau kowé padha madhang kaya pepadhang ing donya. Filipi 2:12–15.

Yeremia dipun dhawuhi misahaké ingkang aji saking ingkang asor, manawi piyambakipun kersa dados juru wicantenipun Gusti Allah wonten ing pangadilan ingkang badhé tumeka. Kasunyatan bilih Yeremia ngrungu pituturipun Gusti Allah dhateng piyambakipun, nedahaken bilih rawuhipun Sang Panglipur sampun kasedhiya, manawi piyambakipun milih ngasta pakaryan punika.

Pakaryan angsal kawilujengan punika satunggaling pakaryan kemitraan, satunggaling tumindak bebarengan. Kudu wonten kerjasama antawisipun Gusti Allah lan tiyang dosa ingkang mratobat. Punika prelu kangge kabentuking prinsip-prinsip ingkang leres wonten ing watak. Manungsa kedah nindakaken upaya ingkang temen-temen kangge ngawonaken punapa kemawon ingkang ngalang-alangi piyambakipun anggenipun nggayuh kasampurnan. Nanging piyambakipun sadaya gumantung dhateng Gusti Allah kangge kasilipun. Upaya manungsa piyambak boten cekap. Tanpa pitulunganing panguwaos ilahi, punika boten ginawe paedah samangsa. Gusti Allah makarya lan manungsa makarya. Panampik dhateng panggodha kedah medal saking manungsa, ingkang kedah ngampil pangwaosipun saking Gusti Allah. Ing sisih satunggal wonten kawicaksanaan ingkang tanpa wates, sih kadarman, lan panguwaos; ing sisih satunggal malih, wonten kaslêman, kadadosan dosa, lan kahanan boten saged nyambut damel piyambak babar pisan.

“Allah ngersakaken kita kagungan pangwasa dhateng dhiri kita piyambak. Nanging Panjenenganipun boten saged mitulungi kita tanpa idin lan kerjasama kita. Roh ilahi makarya lumantar kakuwatan lan kabisan ingkang sampun kaparingaken dhateng manungsa. Saking kita piyambak, kita boten saged ndadosaken ancas, pepinginan, lan karep kita selaras kaliyan karsaning Allah; nanging manawi kita ‘kersa dipun-gawé kersa,’ Sang Juru Slamet badhé nindakaken punika kanggé kita, ‘Nggluguraken pamanggih-pamanggih lan saben prekawis inggil ingkang ngluhuraken dhirinipun nglawan pangenalan dhateng Allah, sarta nelukaken saben pikiran dhateng pamratobatipun dhateng Kristus.’ 2 Korinta 10:5.” Kisah Para Rasul, 482.

Telung dina setengah ing Wahyu sewelas, nalika balung-balung garing iku mati ana ing dalan, iku minangka pralambang saka sawijining “ara-ara samun,” lan sawijining “ara-ara

samun” nggambarake “pitu mangsa” ing Imamat likur enem. Ing pungkasaning panyebaran sajroning telung dina setengah iku, wong-wong kang katimbangan supaya kalebu ing antaraning satus patang puluh papat ewu iku kudu “tangi” lan “ngibasi lebuning awake.” Sister White ngandika, “Pangeran karsa pasamuwane dipurifikasi, sadurunge paukuman-paukumaning Panjenengane tumiba kanthi luwih cetha marang jagad.”

Magepokan karo sawijining “gréja kang kasucekaké,” dhèwèké ngrujuk marang proses pamisahané Yeremia kang mbusak “kang aji saka kang asor.” Dhèwèké uga nyambungaké iki karo Maleakhi pasal telu, ing ngendi sawijining utusan nyawisaké dalan tumrap Utusaning prejanjian. Utusan kang nyawisaké dalan iku ya iku “swara wong kang sesambat ana ing ara-ara samun” miturut Yesaya. Utusaning prejanjian iku Kristus, kang lagi nyawisaké lumebu ing prejanjian karo satus patang puluh papat ewu, kang “kaya” “wong Lèwi,” “dipisahaké déning Panjenengané kanggo pakaryan Panjenengané kang mirunggan.” Sawisé iku dhèwèké netepaké yèn wong-wong mau iku para imam, lan ngutip pangandikané Gusti Yésus kang ngandika, “Mulane kowé padha sampurnaa, kaya Ramamu kang ana ing swarga iku sampurna.”

Ana sawijining proses panyucèn kang ditandhani ing pungkasaning mangsa tundha, awit Gusti kagungan pakaryan mirunggan kang kudu katindakaké déning wong satus patang puluh papat éwu, lan Panjenengané bakal kagungan pasamuwan kang wis kasucèkaké sadurungé “pangadilan-pangadilané tumiba kanthi luwih cetha marang jagad.” Pangadilan-pangadilané iku wis ana ing jagad, nanging nalika hukum Minggu lumaku, “pangadilan-pangadilané karusakan saka Allah” wiwit tumiba.

Paukuman-paukuman iku minangka sawijining “wektu kawelasan tumrap wong-wong sing durung nate wanuh marang bebener.” Nanging ing sajroning paukuman-paukuman iku ora ana kawelasan tumrap wong-wong sing ora gelem mlebu ing proses panyucèn sing prelu. “Paukuman-paukuman” sing “tumiba kanthi luwih cetha minangka pratandha” iku nandhakaké paukuman-paukuman sing dadi pratandha. Paukuman-paukuman mau makili sawijining pratandha, lan Roh Suci migunakaké kisruh lan kabingungan sing kadadèkaké déning paukuman-paukuman mau, kanggo mènèhi tandha béda antarané wong-wong sing netepi “dina pangaso palsu” lan wong-wong sing “kanthi ati nurani netepi dina Sabaté Gusti,” awit iki mung siji-sijiné cara supaya “jagad bisa diwènèhi pepéling.” Paukuman-paukuman sing dadi pratandha iku minangka latar mburi sing digunakaké Roh Suci kanggo nuntun anak-anaké Allah sing isih ana ing Babilon, supaya ngertèni panji-panjié wong satus patang puluh papat èwu.

Nanging Sister White boten namung nyarujuki Malakhi bab tiga, piyambakipun ugi nglebetaken ayat-ayat panutup ing kitab Malakhi bab papat, lan sapisan malih nyarujuki “swanten” ingkang kedah nyawisaken margi tumrap utusaning prejanjian. Ayat-ayat panutup punika sanes ngenani panyawisan tumrap utusaning prejanjian, nanging ngenani ngengeti angger-anggeripun Musa, saha ngénggokaken manahipun para rama dhateng para putra, lan kosok balinipun. “Swanten” punika rumiyin nyawisaken tumrap Kristus, minangka utusaning prejanjian, supados dumadakan rawuh dhateng Padalemanipun lan

nyucèkaken umatipun ingkang kuciwa nanging sampun katangèkaken, supados saged ngrampungaken pakaryan panji. Salajengipun Malakhi ngandharaken aspek sanès saking pakaryaning “swanten” punika.

Panjenengané “bakal mbalèkaké atiné para bapa marang anak-anaké, lan atiné anak-anak marang para bapakné,” lan Panjenengané bakal nindakaké pagawéan iki gegayutan karo angger-anggering Torèt kang kaparingaké ana ing Horeb. Élia, kang uga dadi “swara” miturut Yesaya, bakal ngenali dosa-dosané umaté Allah. Iki minangka bagéan saka proses panyucèn. Mung ana siji tegesing dosa, yaiku nerak angger-anggering Torèt kang kaparingaké ana ing Horeb. Yokanan Pembaptis iku Élia, lan pagawéané nyakup unsur iku uga.

Ing dina-dina iku rawuh Yohanes Pembaptis, martakake ana ing ara-ara samun Yudéa, lan ngandika, “Padha mratobata, awit Kratoning Swarga wis cedhak.” Sabab iki wong kang wus kapangandikakake déning Nabi Ésaías, mangkéné pangandikané, “Swarané wong kang sesambat ana ing ara-ara samun, Padha nyawisna dalané Pangéran, lencengna dalan-dalané.” Déné Yohanes iku nganggo sandhangan saka wulu unta, lan sabuk kulit ana ing bangkèkané; lan panganané walang lan madu alas. Banjur Yerusalem, lan saindenging Yudéa, lan sakèhé tlatah ing sakiwa-tengené Yordan padha metu marani dhèwèké, sarta padha dibaptis déning dhèwèké ana ing Yordan, karo ngakoni dosa-dosané. Nanging nalika dhèwèké weruh yèn akèh wong Farisi lan Saduki padha teka marang baptisané, banjur dhèwèké ngandika marang wong-wong mau, “Heh turuné ula wisa, sapa kang wis ngélingaké kowé supaya padha mlayu nyingkiri bebendu kang bakal rawuh?”

Mulané woh-wohan kang pantes tumrap pamratobat; lan aja padha ngira arep kandha ing sajroning atimu dhéwé, Abraham iku bapak kita; amarga Aku kandha marang kowé, yèn Allah kuwasa ngedegaké anak-anak tumrap Abraham saka watu-watu iki. Lan saiki uga kapak wus kasèlhake ana ing oyodé wit-witan; mulané saben wit kang ora ngasilaké woh becik bakal ditegor lan dibuwang menyang ing geni. Satemené aku mbaptis kowé nganggo banyu tumrap pamratobat; nanging Panjenengané kang rawuh sawisé aku iku luwih kuwasa tinimbang aku, nganti nggawa sandal-Né waé aku ora pantes; Panjenengané bakal mbaptis kowé nganggo Roh Suci lan geni: tampah-Né ana ing asta-Né, lan Panjenengané bakal ngresiki tenan lanté pangirikan-Né, sarta nglumpukaké gandum-Né menyang ing lumbung; nanging damèn bakal diobong-Né nganggo geni kang ora bisa dipateni. Matius 3:1–12.

Yokanan Pambaptis rawuh ing “ara-ara samun” telung setengah dina ing Wahyu sewelas, amarga sakehing para nabi ngandika luwih akèh bab dina-dina wekasan tinimbang bab dina-dina nalika wong-wong mau urip. Panjenengané nggawa pawarta supaya mratobat saka dosa, amarga Kratoning Swarga wus caket, kaya dene Wahyu bab Gusti Yesus Kristus kabukak nalika “wektuné wus caket.” Yokanan Pambaptis nggambarake pakaryaning “swara,” amarga manut Gusti Yesus, panjenengané uga Élia sing bakal rawuh.

Amarga kabèh para nabi lan Torèt wis medharaké pamedhar wangsit nganti tumeka marang Yohanes. Lan manawa kowé gelem nampani iki, panjenengané iki lah Élia, sing mesthiné bakal rawuh. Sapa sing nduwèni kuping kanggo ngrungokaké, ngrungokakna. Matius 11:13–15.

Gusti Yesus mratelakaké yèn identitas kenabiané Yohanes Pambaptis iku minangka sawijining ujian. Panjenengané ngandika kanthi langsung, “if ye will receive it”. Banjur Gusti Yesus nyurung para muridé supaya nampani iku kanthi ngandika, “He that hath ears to hear, let him hear.” Ayo ngrungokaké apa? Ayo ngrungokaké sapa swara kang teka menyang ara-ara samun pungkasan ing Kitab Suci, lan nyawisaké dalan tumrap utusaning prejanjian supaya nyawisaké wong satus patang puluh papat èwu kanggo nindakaké sawijining pakaryan mirunggan sajroning sawijining mangsa paukuman-paukuman pratandha saka Gusti Allah.

Yokanan ngagem “sandhangan saka rambut unta, lan sabuk kulit ing sakitering pinggangé; lan panganané walang lan madu alas.” “Panganané” iku yaiku piwulang Islam, amarga tembung “walang” nglambangaké Islam, lan madu iku Sabdaning Allah, kang legi ana ing cangkémé. Piwulang kang legi kang dipangan iku bab kuldi Arab “alas,” yaiku pralambang Islam kang wiwitan dhéwé ana ing Kitab Suci. Piwulang kang legi bab kuldi Arab alas saka Islam, kang uga dilambangaké déning “walang,” uga dirajut ana ing sandhangané, amarga unta uga minangka pralambang liya saka Islam. Iku dudu panyimpangan saka Sabda manawa tembung “walang” dipigunakaké minangka pralambang Islam, sanadyan panganan kang dipangan Yokanan iku ngemu rujukan marang wit walang, dudu marang gegremetané. Tembung “walang” iku sawijining pralambang Islam, lan Yokanan ora lagi nglambangaké mangan panganan jasmani apa waé; tetedhané iku minangka pralambang saka piwulang kenabian kang wis dipangané.

Sabuk Panjenengané iku “wejangan” sing dilambangaké ana ing Habakuk. Wejangan mau ngimpun dadi siji kuciwané kang kapisan, mangsané para prawan padha tundha, lan dhasar-dhasar Adventisme kaya sing katuduhaké ing bagan-bagan suci. Habakuk iku sabuk wejangan sing ngiket kabèh kayektèn iku dadi siji.

Amarga wahyu iku isih tumrap wektu kang wus katetepake, nanging ing wekasané bakal medhar, lan ora bakal goroh; sanadyan katon suwe tekane, entenana iku; amarga mesthi bakal teka, ora bakal molor. Lah, nyawané wong kang gumedhé iku ora jejeg ana ing sajroning dhèwèké; nanging wong mursid bakal urip marga saka pracayané. Habakuk 2:3, 4.

Pesen kenabian kang ngiket bebarengan kaya sabuk pesen-pesen kang mbentuk pepènget saka “swara” iku, yaiku pasemon bab para prawan sajroning gegayutané karo wahyu kang ketanggor, nanging bakal ngandika. Wahyu Babakaning Tangis Wengi Tengah ndadèkaké pambédan antarané wong ala, kang “nyawané kumingsun,” lan wong aji, kang kabeneraké déning pracaya. Kabeneraké déning pracaya iku sabuk kang diagem déning “swara.”

Lan kabeneran bakal dadi sabuking pinggange, lan kasetyan dadi sabuking lambunge.
Yesaya 11:5.

Nalika “swara kang sesambat ana ing ara-ara samun” saka kuciwane iku rawuh, sawisé kuciwane tanggal 18 Juli 2020, pesené padha karo pesen sing wis ana wiwit 11 September 2001. Pesen saka Élia kang bakal rawuh iku, marang balung-balung garing kang mati, ngentèni lan kebak kuciwo, yaiku yèn Islam iku “pengadilan-pengadilan pratandha,” kang dadi latar mburi supaya para putrané Allah liyané ing Babil sinau kabeneran.

Dalané wong mursid iku jejeg; Paduka, ingkang Mahajejeg, nimbang margané wong mursid. Satemené, ing dalan paukuman Paduka, dhuh Pangeran, kawula sampun ngantos-antos Paduka; pepénginaning nyawa kawula tumuju dhateng asma Paduka lan dhateng pangéling-éling bab Paduka. Kalayan nyawa kawula, kawula nganggen-angen Paduka ing wayah wengi; satemené, kalayan roh kawula ing salebeting kawula, kawula badhé ngupaya Paduka wiwit énjing: awit manawi paukuman Paduka wonten ing bumi, para pandhudhuking donya badhé sinau kabeneran. Yesaya 26:7–9.

Yokanan Pambaptis, kang dadi Élia kang bakal rawuh, iku “swara” ana ing “ara-ara samun” sajroning telung dina setengahé Wahyu pasal sewelas. Pakaryané kalebu mratelakaké generasi kaping papat lan pungkasané Adventisme, kang jiwané kaangkat munggah lan kang ngendelaké warisan rohaniné para leluhuré, nanging ngrasa yèn bebenduné Allah wis arep tumeka. Wong-wong mau iku generasi kaping papat, awit wis kanthi sampurna kawujud dadi sawijining generasi kang pas pisan kosok baliné Kristus. Wong-wong mau iku generasi ula bedhudhak, nanging isih nuding marang leluhuré Abraham kanggo mbantah yèn satemené wong-wong mau iku generasi Sang Cempé. Generasi Sang Cempé iku generasi pilihané Pétrus; ya iku wong-wong kang ndhèrèk Sang Cempé menyang ngendi waé Panjenengané tindak.

Yokanan mesthi ngaturake dosa-dosané wong-wong sing teka ngrungokaké pesené, awit wong-wong mau padha mratobat lan kabaptis. Panjenengané uga ngandharaké marang wong-wong mau yèn ana Satunggal kang bakal rawuh sawisé panjenengané, kang bakal ngresiki lantaine kanthi tuntas. Pribadi iku ya iku utusaning prejanjian, Panjenengané iku “wong panyapuning rereged” kang nyaponi dhuwit recehan palsu lan permata-permata palsu metu liwat jendhela lan mulihaké permata-permata asli, kang banjur madhang ping sepuluh luwih padhang tinimbang nalika William Miller katuntun déning para malaékat ana ing pakaryan nglumpukaké permata-permata asli ana ing gerakaning malaékat kapisan.

Yohanes Pembaptis kanthi langsung nglairaké paukumané tumrap kapercayan kaum Adventis Laodikia marang rama Abrahamé, awit Élia kang bakal rawuh iku kanggo mbalèkaké ati para bapa marang anak-anak, lan ati anak-anak marang para bapak. Prinsip panganggoné Alkitab tumrap kang wiwitan lan kang pungkasan katuduhaké ana ing pakaryan iku, nanging mangkono uga ana tambané tumrap wong-wong kang nemokaké awaké ana ing kahanan buyar, ana ing tanahing mungsuh, mati ana ing ara-ara samun. Wong-wong mau kudu ngakoni dosa-dosané dhéwé lan dosa-dosané para bapakné sarta mratobat. Gegandhèngan karo pangakon marang dosa-dosané dhéwé lan dosa-dosané para

bapak, wong-wong mau uga kudu ngakoni manawa sajrone mangsa ara-ara samun telung dina setengah, padha ora lumaku bebarengan karo Gusti. Salajengipun, wong-wong mau uga kudu ngakoni manawa sajrone sajarah iku Gusti Allah ora lumaku bebarengan karo wong-wong mau.

Lan wong-wong sing isih kari saka antaramu bakal saya entek merga pialané dhéwé ana ing tanahé para mungsuhmu; lan uga merga pialané para leluhuré, wong-wong mau bakal saya entek bebarengan karo para leluhuré mau. Yèn padha ngakoni pialané dhéwé lan pialané para leluhuré, bebarengan karo kaluputan sing wis dilakoni marang Aku, lan uga yèn padha lumaku nalisir marang Aku; lan yèn Aku uga wis lumaku nalisir marang wong-wong mau lan nggawa wong-wong mau mlebu ing tanahé para mungsuhé; yèn banjur atiné sing ora kasunat mau padha diasoraké, lan yèn banjur padha nampani paukuman merga pialané: Mangka Aku bakal kèlingan marang perjanjian-Ku karo Yakub, lan uga perjanjian-Ku karo Isak, lan uga perjanjian-Ku karo Abraham bakal Dakèlingi; lan Aku bakal kèlingan marang tanah iku. Imamat 26:39–42.

Paugeran iku jalaran padha ora ngèlingi sabat-sabate tanah.

Yokanan Pembaptis, kang dadi Élia sing bakal rawuh, nggambaraken “swara” ana ing ara-ara samun sajroning telung dina satengahé Wahyu bab sewelas. Panjenenganipun badhé nuntun balung-balung garing kang mati supaya “éling” marang angger-anggering Torèté Musa ana ing Horeb, lan manawa wong-wong mau nindakaké mangkono, utusaning perjanjian bakal “éling” marang perjanjian para leluhuré. Nanging namung menawa wong-wong mau ngakoni dosa-dosané, dosa-dosané para leluhuré, lan kang luwih ngasoraké manèh, wong-wong mau kudu nyebut kanthi cetha kaluputan-kaluputan “kang padha dilakoni marang” Gusti Allah.

Dheweke uga kudu ngakoni manawa dheweke wis lumaku “nalisir” marang Gusti Allah, lan manawa Gusti Allah wis lumaku “nalisir” marang dheweke.

Wong-wong mau uga kudu ngakoni manawa dheweke iku balung-balung garing kang mati ana ing dalan ing Wahyu sewelas, awit dheweke kudu ngakoni yen Gusti Allah wis ngirid dheweke menyang tanahing mungsuh, lan tanahing mungsuh iku pati.

Miturut Yohanes Pembaptis, wong-wong iku uga kudu mangsuli pitakonan ngenani sapa “swara” kang sesambat ana ing “ara-ara samun” iku, awit Yohanes takon, “Sapa kang wis ngèlingaké kowé supaya mlayu saka bebendu kang bakal teka?”

Kita badhé nerusaké prakawis-prakawis punika wonten ing artikel salajengipun.

“Peladènipun Allah kapréntahaké: ‘Padha sesambat kanthi sora, aja ngampet, ungakna swaramu kaya slompèt, lan tuduhna marang umat-Ku paneraké, lan marang brayat Yakub dosa-dosané.’ Pangéran ngandika bab umat iki: ‘Sabèn dina padha ngupaya Aku, lan remen wanuh marang dalan-dalaningSun, kaya sawijining bangsa kang nindakaké kabeneran.’ Ing kéné ana sawijining umat kang ngapusi awaké dhéwé, mbeneraké awaké dhéwé, lan wareg marang awaké dhéwé, lan peladèn iku kapréntahaké supaya sesambat

kanthi sora lan nuduhaké paneraké. Ing saben jaman pakaryan iki wis katindakaké kanggo umaté Allah, lan saiki iki luwih katutuhaké tinimbang sadurungé.” Testimonies, jilid 5, 299.